

eller 3) at betragte de paa Hovedstadens Venstre afgivne Stemmer som afgivet uden for Partierne.

I førstnævnte Tilfælde er det § 52 c, Stk. 1, der kommer til Anvendelse, i Tilfælde 2 og 3 er det § 52 c, Stk. 2, der skal bruges.

Det er ikke muligt med Sikkerhed at slutte af Loven, hvilken af de tre Fremgangsmaader der skal bringes til Anvendelse, og det maa derfor efter hele Lovens Tanke, der henlægger Afgørelsen af Tvivlsspørgsmaal til Folketingets suveræne Afgørelse, være Folketinget, der bestemmer, hvilken af de fornævnte Udveje, der skal anvendes.“

Folketinget var altsaa i sin gode Ret til at vælge mellem de tre Fremgangsmaader, men det syntes mest hensigtsmæssigt at vælge den anden.

I Overensstemmelse hermed indstillede Mindretallet, at samtlige Mandater med Undtagelse af de 3, der efter Indenrigsministeriets Opgørelse skulde tilfalde Hovedstadens Venstre, blev godkendt, og at Indenrigsministeriet anmodedes om at foretage en ny Beregning paa Grundlag af, at Venstres og Hovedstadens Venstres Stemmer blev slaaet sammen.

Som Medlem af det andet Mindretal anførte *Axel Kristensen* (V.), at det var „rigtigt, at dette høje Ting efter Grundloven har Ret til at godkende eller forkaste et Valg, men det er lige saa rigtigt, at Rigsdagen ved en Valglov har givet Regler for, hvordan dette skal ske. Den kan derfor selvfølgelig ikke efter at have givet Befolkningen Regler og Vejledning om, hvorledes man skal forholde sig, træffe Foranstaltninger i Strid dermed. Hvis man vil have det saaledes, at Folketinget efter et Valg skulde kunne bestemme, hvorvidt et Parti er et Parti eller ej, maatte noget saadant være ganske anderledes fastslaaet i Loven, end Tilfældet er. Valgloven siger ganske tydeligt og klart i § 24, 1. Stykke:

„Senest 10 Dage før Valgets Afholdelse kan mindst 10 000 Vælgere meddele Indenrigsministeren, at de agter at deltage i Valget som nyt Parti.“

Og derefter staaer der i samme Paragraf, at snarest muligt efter den i første Stykke angivne Frist bringes det til almindelig Kundskab, hvilke Partier der efter Reglerne er berettigede til at deltage i Valget.

Folketinget har altsaa afgivet sin Ret ved Valgloven til at bestemme, hvad der er et Parti, og hvad der ikke er et Parti. Der er givet Vælgerne denne Ret til at bryde Partistyret. Hvis 10 000 Vælgere skriver under paa, at de vil være et Parti, at de har noget særligt, de ønsker at bringe, har de Ret til at opstille. Hvis de overholder de tekniske Regler, som i Valgloven er givet, er de et Parti. Det vilde dog være ganske urimeligt, naar man har saadan en Lov og Indenrigs-